

ZASLOUŽENÁ SMRT

Jo, krásnej pohřeb měl starej Kukačka. Dožil se v plném zdraví pěkných osmdesáti let. A jakou měl krásnou smrt. Ale zasloužil si ji. Však posudte sami.

Když mu bylo deset, přejel ho žebřiňák se dřevem. Moc kostí mu celých nezůstalo, ale rozchodil to. To byl však teprv začátek.

V osmnácti narukoval na vojnu. A protože zrovna byla válka a on byl ze Sudet, tak pěkně rovnou do wermachtu. Prošel si africkým i stalingradským peklem. Byl čtyřikrát raněnej. Po tom čvrtým zásahu, kdy mu kulka proletěla zepředu plícema a zádama vylítla ven, ho už nechali doma. Konec války tak proležel ve špitále. Zahojil se a nic mu nechybělo.

Dlouho si ale svobody neužil. Ve dvaapadesátým dostal dvacet roků za pokus o vraždu stranického funkcionáře. Přitom se o politiku vůbec nestaral, držel se pěkně doma a k ničemu se nevyjadřoval. Jenže do něj v hospodě začal vandrovat nějaký opilec, a že byl nevodbytněj, tak mu dal Kukačka přes hubu. Ne moc, ale že byl sám trochu pod parou, tak to nějak špatně odhad a ten chlap si o pult vyrazil tři zuby. Normálně by to bylo na pokutu, nanejvýš na nějakou tu podmínku, ale on se z toho opilce vyklubal krajský tajemník strany a tak proto ta dvacítká. Odseděl si deset, polovinu z toho v uranových dolech. Pak ho pustili a rehabilitovali. Dali mu i lázně a Kukačka se opravdu zotavil a byl zase jako sokolík.

Už mu bylo šedesát, když jel autobusem. I s řidičem patnáct lidí. Autobus sletěl v zatáčce ze stráně a převrátil se. Čtyři mrtví a deset zraněných. Jediný vyvázl bez škrábance. Kukačka.

Ve dvaasedmdesáti byl s partou zedníků na melouchu a spadlo s nimi lešení. Byli čtyři. Tři dělali zrovna v prvním patře, Kukačka ve druhým. Jeden se zabil a dva měli dohromady jedenáct zlomenin. Kukačka si odřel záda.

K osmdesátinám dostal mimo jiné flašku nějaké domácí pálenky. Dal ji do špajzu a tam ležela skoro půl roku. A pak mu do baráku vlezli dva lupiči. Kukačka je načapal a dostal něčím tvrdým ránu do hlavy, že ztratil vědomí. Když se probral, byli lupiči pryč. Opláchl si hlavu studenou vodou a dostal chuť na panáka. Jenže flaška zmizela spolu se čtyřma stovkami, co měl v kredenci, hodinkama Prim a vkladní knížkou, která byla na heslo, takže byla lupičům k prdu. Šel tedy do hospody na toho panáka a taky zavolat policajty. Hostinského vzbudil, ten mu ochotně nalil a podal telefon. Najít ty dva bylo snadné. Pes šel po stopě jen pár minut. Leželi v kůlně jedné opuštěné zahrady a byli v bezvědomí. Vedle nich byla prázdná láhev od Kukačkovy narozeninové kořalky. Jeden se už neprobral, druhý sice jo, ale viděl starou belu, neboť oslepl.

Potkal jsem ho na ulici. Byl dobře naložen a spokojeně se usmíval. Zeptal jsem se kam, jde. „Do bordelu“, řekl tak samozřejmě, jako by říkal, že jde na pivo. Myslel jsem, že si dělá srandu, ale on mi to s vážnou tváří zopakoval. Smál jsem se a povídám: „Josef, podívej se do občanky, vždyť to může být tvoje smrt.“

„No právě“, povídá, „já už nechci ten osud dál pokoušet. Chtěl bych mít hezkou smrt. No, řekni, nezasloužím si ji?“ Musel jsem uznat, že jo.

Naposledy v životě vydechl při orgasmu. A představte si, že on to ty slečně v bordelu řekl a dal jí předem dvojnásobnou částku. Ona si pochopitelně myslela, že dědek jen tak vtipkuje, ale prachy si vzala ráda. Nevím, jak hodně potom byla překvapena. Ale na pohřeb mu přišla.